

Arrest

nr. 140 324 van 5 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren in het dorp X in het district Jaghuri van de provincie Ghazni. Op jonge leeftijd trok u met uw ouders naar de hoofdstad Kabul. In 1993 werd bij een groot bombardement het huis van moedjaheddincommandant Sayyed Hussein geraakt. Zijn vrouw kwam om het leven en u bekommerde zich om zijn dochter, die u meenam naar Iran en in 2004 tot uw vrouw nam.

In 2007 verliet u Iran om op 11 januari 2008 in België asiel aan te vragen omdat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door commandant Sayyed Hussein, die u verantwoordelijk acht voor de dood van zijn vrouw en de ontvoering van zijn dochter. Omdat u eerder in Griekenland asiel had aangevraagd, werd u in het kader van de Dublinverordening door Griekenland overgenomen.

Op 3 februari 2011 verklaarde u zich opnieuw vluchteling in België. Het Commissariaat-generaal oordeelde op 28 oktober 2011 dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kon worden. In haar arrest van 10 februari 2012 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beoordeling van het Commissariaat-generaal. De Raad van State vernietigde op 30 januari 2013 het arrest van de RvV wat betreft de weigering van subsidiaire beschermingsstatus. In haar arrest van 22 maart 2013 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen u andermaal de subsidiaire beschermingsstatus.

Ondertussen had u op 4 juli 2012 een derde asielaanvraag ingediend. Uw derde asielaanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Een vierde maal verklaarde u zich vluchteling op 8 januari 2014.

In uw huidige asielaanvraag herhaalt u uw vrees gedood te worden door uw schoonvader. U voegt eraan toe dat uw vrouw en kinderen gerepatrieerd werden van Iran naar Afghanistan, waar ze in Herat werden opgevangen door een vriend van u. Toen uw vrouw u niet kon bereiken omdat u in België in een gesloten centrum verbleef, nam uw vrouw contact op met haar vader, die haar onderdak aanbood. Uw schoonvader mishandelde uw vrouw echter dusdanig dat ze met uw kinderen zijn huis ontvluchtte en in Herat onderdook.

Ter ondersteuning van uw asielmotieven legt u een usb-stick neer met daarop een videofragment van een vrouw die verklaringen aflegt en verwondingen toont. U legt eveneens een transcriptie van haar verklaringen met vertaling, een foto en een internetartikel voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er aan de hand van de nieuwe elementen in uw vierde asielaanvraag niet in geslaagd bent aan te tonen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat de geuite vrees voor uw schoonvader en de verklaarde vervolgingsfeiten die uw vrouw en kinderen overkomen zijn na hun repatriëring uit Iran volledig overeenkomen of voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag hebt uiteengezet (CGVS 7/5/2014 p.2). Er moet worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing en de motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Dat u in uw huidige asielaanvraag uw initiële asielrelaas herhaalt en erop verder bouwt, kan op geen enkele wijze de vastgestelde ongeloofwaardigheid opheffen en roept ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de situatie van uw vrouw.

Voorts dient er ook aangekaart te worden dat uw verklaringen over de gebeurtenissen van uw vrouw en kinderen in Afghanistan weinig geloofwaardig zijn. Vooreerst moet er op gewezen worden dat het bijzonder opmerkelijk is dat u tijdens uw derde asielaanvraag met geen woord heeft gerept over de mishandeling die uw vrouw zou hebben ondergaan in het huis van uw schoonvader. Nochtans was u blijkens uw verklaringen op dat moment al op de hoogte van deze situatie. U vertelt immers dat uw echtgenote u de videoclip waarin ze verslag uitbrengt over wat er haar overkomen is in het huis van uw schoonvader mailde tijdens uw verblijf in het gesloten centrum in België. Uit informatie bekomen van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat uw meest recente verblijf in een gesloten centrum beëindigd werd op 26 juni 2012 terwijl uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw derde asielaanvraag pas nadien, op 4 juli 2012, plaatsvond. Aangezien u tijdens dit interview een stuk neerlegt dat opgemaakt werd op 1 juli 2012 en dat u per mail door uw gezin in Afghanistan toegestuurd werd, was u destijds al van de informatie uit het videofragment op de hoogte. Het gegeven dat u tijdens dit interview de beweerde mishandeling van uw vrouw door uw schoonvader niet aanhaalde, doet ernstig afbreuk aan het geloof in deze gebeurtenis (DVZ Verklaring 4/7/2012 p.2; CGVS 7/5/2014 p.3).

Het contact dat uw echtgenote met haar vader zocht, kan u evenmin geloofwaardig voorstellen. U beweert dat uw echtgenote haar vader contacteerde om hem om nieuws te vragen over u omdat ze er niet in slaagde om u gedurende een maand en tien dagen telefonisch te bereiken. Vervolgens ging ze met haar vader mee en verbleef ze met uw dochters in zijn huis in Kabul. Dat uw vrouw haar vader om hulp vroeg, is echter weinig geloofwaardig gezien de verklaringen die u aflegde tijdens uw derde asielaanvraag. Toen verklaarde u immers nog dat mannen van uw schoonvader getracht hadden om uw dochter te ontvoeren. Door deze gebeurtenis was uw gezin zeer bang geworden en verlieten ze het huis niet meer. Kort na deze gebeurtenis, die uw gezin doordrong van angst voor uw schoonvader, zou uw vrouw vrijwillig uw schoonvader hebben gecontacteerd met de vraag of hij nieuws had over u, de persoon die hij graag wil doden, zo zegt u (CGVS 7/5/2014 p.2-3; DVZ Verklaring 4/7/2012 p.2). Deze

voorstelling is allerm minst geloofwaardig. Als u met deze vaststelling geconfronteerd wordt, slaagt u er niet in een aannemelijke verklaring aan te reiken (CGVS 7/5/2014 p.4). Als bijkomende reden voor de toenadering die uw vrouw tot haar vader zocht, werpt u ook op dat uw vrouw uw broer in Iran niet kon contacteren omdat Afghanen in Iran geen sim-kaart mogen bezitten (DVZ Verklaring 8/1/2014 p.3). Deze beperking voor Afghanen in Iran weerhield u er nochtans niet van om telefonisch contact te hebben met uw broer in Iran, zoals u elders zegt, waardoor de opgegeven reden komt te vervallen (CGVS 7/5/2014 p.5). Bovenstaande bevindingen ondergraven verder het geloof dat er kan gehecht worden aan uw asielmotieven.

Daarnaast slaagt u er niet in een aannemelijke chronologie in uw relaas over het wedervaren van uw gezin in Afghanistan te leggen. Ook dit roept ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande. Zo beweert u op 7 mei 2014 dat uw vrouw acht à negen maanden geleden de bewuste week bij haar vader in Kabul doorbracht (CGVS 7/5/2014 p.2). Aangezien deze week plaats vond tijdens uw verblijf in een gesloten centrum in België en uw laatste verblijf in een gesloten centrum beëindigd werd op 26 juni 2012, zou het verblijf van uw vrouw volgens deze versie van de feiten niet negen maanden maar twee jaar voor uw gehoor van 7 mei 2014 plaats hebben gevonden. Deze markante tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook over de videoclip zelf legt u geen overtuigende verklaringen af. Zo vertelt u dat uw vrouw u de videoclip per mail stuurde omdat ze u telefonisch niet kon bereiken gezien uw verblijf in het gesloten centrum. Daar uw vrouw in het videofragment gebeurtenissen verhaalt die tijdens uw verblijf in het gesloten centrum gebeurd zouden zijn, mag het verbazen dat uw vrouw in het fragment stelt dat ze u het wedervaren met haar vader niet eerder over de telefoon vertelde, aangezien ze zo blijkt uit uw verklaringen daar niet eerder de kans toe had (CGVS 7/5/2014 p.4). Als u vervolgens gevraagd wordt om de volledige email waarmee de clip naar u gezonden werd naar het CGVS door te sturen, stelt u dat het niet mogelijk is omdat u ondertussen uw paswoord bent vergeten. Dit is weinig geloofwaardig. De vragen die u dient te beantwoorden om een nieuw paswoord te bekomen, met name wat uw telefoonnummer was, de naam van uw oom, uw laatste naam toen u een kind was kan u niet meer beantwoorden, zo zegt u (CGVS 7/5/2014 p.4). Uw uitleg is zeer bevreemdend. Niet alleen staan de beveiligingsvragen erom bekend dat ze gemakkelijk door de betrokken persoon beantwoord moeten kunnen worden, het valt ook moeilijk te begrijpen dat u (een intellectueel persoon die zeer actief is op facebook) de toegang tot een medium waarmee u vrijwel kosteloos contact kunt nemen met uw gezin zomaar vergeet. Deze vaststellingen doen sterk twifelen aan de waarheidsgetrouwheid van de verklaringen van het videofragment. Temeer daar u beweert dat de vrouw in het videofragment uw echtgenote is, kan er gezien jullie echtelijke band aan haar uitspraken geen objectieve bewijswaarde toegekend worden.

Daarbij dient eveneens opgemerkt te worden dat uw verklaringen over het verblijf van uw vrouw in Afghanistan hiaten vertonen. Zo is het opmerkelijk dat u niet goed blijkt te weten waar uw vrouw en kinderen nu al anderhalf tot twee jaar verblijven (CGVS 7/5/2014 p.2). Hoewel u geregeld contact heeft met uw echtgenote weet u slechts te zeggen dat ze in de stad Gibrail te Herat verblijven (CGVS 7/5/2014 p.2,3). In welk district Gibrail dan wel ligt, kan u niet vertellen (CGVS 7/5/2014 p.2). Hoe ver Gibrail verwijderd is van Herat stad weet u evenmin (CGVS 7/5/2014 p.5). Op de vraag of Gibrail al dan niet deel uitmaakt van de stad Herat antwoordt u slechts dat u denkt van niet, al weet u het niet zeker (CGVS 7/5/2014 p.2). Nochtans wordt in de verklaring van de schooldirecteur expliciet melding gemaakt van wijk 12 van Herat stad. Daar men zou verwachten dat u een grote interesse heeft in de levensomstandigheden van uw gezin in Afghanistan en u geregeld met hen in contact staat, roept uw gebrekkige kennis over hun verblijfplaats ernstige vragen op over hun daadwerkelijke verblijf in Afghanistan.

Aan het einde van het gehoor roept u in dat u verwesterd bent en daardoor in de onmogelijkheid verkeert om een leven op te bouwen in Afghanistan. Uit uw dossier kunnen evenwel geen elementen afgeleid worden die op verwestering wijzen en evenmin worden die door u aangereikt. Uw verwijzing naar uw verblijf in Iran en België is onvoldoende om aan te tonen dat u door de Afghaanse bevolking in die mate als verwesterd zou worden aanzien dat u in Afghanistan uw leven niet zou kunnen heropbouwen (CGVS 7/5/2014 p.6). Integendeel, uzelf geeft aan dat het voor u gemakkelijk is werk te vinden in Afghanistan hetgeen uw hierboven vermelde these geheel tegensprekt (DVZ Verklaring 8/1/2014 p.4). Daarnaast stelt u dat u in België opkwam voor uw eigen rechten hetgeen volgens u duidelijk een blijk van verwestering is (CGVS 7/5/2014 p.6). Ook deze redenering kan niet gevolgd worden. Het opkomen voor iemands eigen belangen, kan geenszins afgedaan worden als een exclusief kenmerk van de Westerse samenleving. Het is aan de asielzoeker om zowel de gevreesde vervolging als de reden voor de gevreesde vervolging aan te tonen. Daar u nalaat om op aannemelijke wijze te staven dat u verwesterd bent en waarom verwestering voor u vervolging of ernstige schade zou opleveren bij terugkeer naar Afghanistan, maakt u allerm minst uw beschermingsnood duidelijk.

Tenslotte maakt u aan het einde van het gehoor eveneens melding van psychologische problemen. U beweert medicatie te nemen die u geheugenproblemen bezorgen (CGVS 7/5/2014 p.6). U legt echter geen enkel medisch attest neer dat uw aanspraken op een psychologische aandoening ondersteunt. Aangezien uw verklaringen over psychologische problemen niet verder reiken dan blote beweringen kan er geen bewijswaarde aan worden gehecht. Daarbij dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Immers, hoewel u geboren bent in het district Jaghuri van de provincie Ghazni en u een lange tijd in Iran leefde, leefde u een heel aantal jaren in Kabul waardoor de RvV concludeerde dat u zich bij een

terugkeer naar Afghanistan daar vestigt. Bovendien bent u een volwassen man bent die een van de twee nationale talen van Afghanistan tot moedertaal heeft en die het lezen en schrijven in deze taal machtig is, zoals blijkt uit uw activiteit op facebook. Uw vaardigheden breidde u nog uit door de computercursus en cursus Engels die u in Iran volgde (CGVS 7/5/2014 p.5). Zelf geeft u aan dat u geen geldproblemen heeft in Afghanistan en stelt u dat het voor u gemakkelijk is om werk te vinden in Afghanistan (DVZ verklaring 8/1/2014 p.2). U beschikt daarenboven over een nauw familienetwerk in de stad Kabul. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielmotieven wijst alles erop dat u op de familie van uw vrouw beroep kunt doen voor uw vestiging in de stad Kabul. Daarnaast woont ook een vriend van u in Kabul, waarmee u via facebook contact houdt (CGVS 7/5/2014 p.6). Aangezien u vertrouwd bent met de stad Kabul, u relevante vaardigheden heeft en u over een familienetwerk beschikt om op terug te vallen, kan er besloten worden dat u zich redelijkerwijs opnieuw in Kabul kunt vestigen bij uw terugkeer naar Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet opbuigen. Aan de videoclip kan zoals hierboven uiteengezet geen bewijswaarde worden gehecht. De foto van u en uw vrouw legt u neer om aan te tonen dat de vrouw in het videofragment uw echtgenote is, maar verdere bewijskracht heeft dit stuk niet. Het artikel handelt over een steniging van een koppel in de provincie Kunduz. Dit artikel heeft geen uitstaans met uw persoonlijke problemen en kan ze derhalve niet onderbouwen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 § 3 van de wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot

oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. In haar arrest nr. 74 921 van 10 februari 2012 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beoordeling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad van State vernietigde op 30 januari 2013 het arrest van de Raad wat betreft de weigering van subsidiaire beschermingsstatus. In haar arrest nr. 99 577 van 22 maart 2013 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker andermaal de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers derde asielaanvraag werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.6. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan de in het kader van zijn huidige en vierde asielaanvraag aangebrachte asielmotieven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: *“Er dient te worden opgemerkt dat u er aan de hand van de nieuwe elementen in uw vierde asielaanvraag niet in geslaagd bent aan te tonen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

Vooreerst moet erop gewezen worden dat de geuite vrees voor uw schoonvader en de verklaarde vervolgingsfeiten die uw vrouw en kinderen overkomen zijn na hun repatriëring uit Iran volledig overeenkomen of voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw tweede asielaanvraag hebt uiteengezet (CGVS 7/5/2014 p.2). Er moet worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing en de motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Dat u in uw huidige

asielaanvraag uw initiële asielrelaas herhaalt en erop verder bouwt, kan op geen enkele wijze de vastgestelde ongeloofwaardigheid opheffen en roept ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de situatie van uw vrouw.

Voorts dient er ook aangekaart te worden dat uw verklaringen over de gebeurtenissen van uw vrouw en kinderen in Afghanistan weinig geloofwaardig zijn. Vooreerst moet er op gewezen worden dat het bijzonder opmerkelijk is dat u tijdens uw derde asielaanvraag met geen woord heeft gerept over de mishandeling die uw vrouw zou hebben ondergaan in het huis van uw schoonvader. Nochtans was u blijkens uw verklaringen op dat moment al op de hoogte van deze situatie. U vertelt immers dat uw echtgenote u de videoclip waarin ze verslag uitbrengt over wat er haar overkomen is in het huis van uw schoonvader mailde tijdens uw verblijf in het gesloten centrum in België. Uit informatie bekomen van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat uw meest recente verblijf in een gesloten centrum beëindigd werd op 26 juni 2012 terwijl uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw derde asielaanvraag pas nadien, op 4 juli 2012, plaatsvond. Aangezien u tijdens dit interview een stuk neerlegt dat opgemaakt werd op 1 juli 2012 en dat u per mail door uw gezin in Afghanistan toegestuurd werd, was u destijds al van de informatie uit het videofragment op de hoogte. Het gegeven dat u tijdens dit interview de beweerdte mishandeling van uw vrouw door uw schoonvader niet aanhaalde, doet ernstig afbreuk aan het geloof in deze gebeurtenis (DVZ Verklaring 4/7/2012 p.2; CGVS 7/5/2014 p.3).

Het contact dat uw echtgenote met haar vader zocht, kan u evenmin geloofwaardig voorstellen. U beweert dat uw echtgenote haar vader contacteerde om hem om nieuws te vragen over u omdat ze er niet in slaagde om u gedurende een maand en tien dagen telefonisch te bereiken. Vervolgens ging ze met haar vader mee en verbleef ze met uw dochters in zijn huis in Kabul. Dat uw vrouw haar vader om hulp vroeg, is echter weinig geloofwaardig gezien de verklaringen die u aflegde tijdens uw derde asielaanvraag. Toen verklaarde u immers nog dat mannen van uw schoonvader getracht hadden om uw dochter te ontvoeren. Door deze gebeurtenis was uw gezin zeer bang geworden en verlieten ze het huis niet meer. Kort na deze gebeurtenis, die uw gezin doordrong van angst voor uw schoonvader, zou uw vrouw vrijwillig uw schoonvader hebben gecontacteerd met de vraag of hij nieuws had over u, de persoon die hij graag wil doden, zo zegt u (CGVS 7/5/2014 p.2-3; DVZ Verklaring 4/7/2012 p.2). Deze voorstelling is allerm minst geloofwaardig. Als u met deze vaststelling geconfronteerd wordt, slaagt u er niet in een aannemelijke verklaring aan te reiken (CGVS 7/5/2014 p.4). Als bijkomende reden voor de toenadering die uw vrouw tot haar vader zocht, werpt u ook op dat uw vrouw uw broer in Iran niet kon contacteren omdat Afghanen in Iran geen sim-kaart mogen bezitten (DVZ Verklaring 8/1/2014 p.3). Deze beperking voor Afghanen in Iran weerhield u er nochtans niet van om telefonisch contact te hebben met uw broer in Iran, zoals u elders zegt, waardoor de opgegeven reden komt te vervallen (CGVS 7/5/2014 p.5). Bovenstaande bevindingen ondergraven verder het geloof dat er kan gehecht worden aan uw asielmotieven.

Daarnaast slaagt u er niet in een aannemelijke chronologie in uw relaas over het wedervaren van uw gezin in Afghanistan te leggen. Ook dit roept ernstige twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen dienaangaande. Zo beweert u op 7 mei 2014 dat uw vrouw acht à negen maanden geleden de bewuste week bij haar vader in Kabul doorbracht (CGVS 7/5/2014 p.2). Aangezien deze week plaats vond tijdens uw verblijf in een gesloten centrum in België en uw laatste verblijf in een gesloten centrum beëindigd werd op 26 juni 2012, zou het verblijf van uw vrouw volgens deze versie van de feiten niet negen maanden maar twee jaar voor uw gehoor van 7 mei 2014 plaats hebben gevonden. Deze markante tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook over de videoclip zelf legt u geen overtuigende verklaringen af. Zo vertelt u dat uw vrouw u de videoclip per mail stuurde omdat ze u telefonisch niet kon bereiken gezien uw verblijf in het gesloten centrum. Daar uw vrouw in het videofragment gebeurtenissen verhaalt die tijdens uw verblijf in het gesloten centrum gebeurd zouden zijn, mag het verbazen dat uw vrouw in het fragment stelt dat ze u het wedervaren met haar vader niet eerder over de telefoon vertelde, aangezien ze zo blijkt uit uw verklaringen daar niet eerder de kans toe had (CGVS 7/5/2014 p.4). Als u vervolgens gevraagd wordt om de volledige email waarmee de clip naar u gezonden werd naar het CGVS door te sturen, stelt u dat het niet mogelijk is omdat u ondertussen uw paswoord bent vergeten. Dit is weinig geloofwaardig. De vragen die u dient te beantwoorden om een nieuw paswoord te bekomen, met name wat uw telefoonnummer was, de naam van uw oom, uw laatste naam toen u een kind was kan u niet meer beantwoorden, zo zegt u (CGVS 7/5/2014 p.4). Uw uitleg is zeer bevreemdend. Niet alleen staan de beveiligingsvragen erom bekend dat ze gemakkelijk door de betrokken persoon beantwoord moeten kunnen worden, het valt ook moeilijk te begrijpen dat u (een intellectueel persoon die zeer actief is op facebook) de toegang tot een medium waarmee u vrijwel kosteloos contact kunt nemen met uw gezin

zomaar vergeet. Deze vaststellingen doen sterk twijfelen aan de waarheidsgetrouwheid van de verklaringen van het videofragment. Temeer daar u beweert dat de vrouw in het videofragment uw echtgenote is, kan er gezien jullie echtelijke band aan haar uitspraken geen objectieve bewijswaarde toegekend worden.

Daarbij dient eveneens opgemerkt te worden dat uw verklaringen over het verblijf van uw vrouw in Afghanistan hiaten vertonen. Zo is het opmerkelijk dat u niet goed blijkt te weten waar uw vrouw en kinderen nu al anderhalf tot twee jaar verblijven (CGVS 7/5/2014 p.2). Hoewel u geregeld contact heeft met uw echtgenote weet u slechts te zeggen dat ze in de stad Gibrail te Herat verblijven (CGVS 7/5/2014 p.2,3). In welk district Gibrail dan wel ligt, kan u niet vertellen (CGVS 7/5/2014 p.2). Hoe ver Gibrail verwijderd is van Herat stad weet u evenmin (CGVS 7/5/2014 p.5). Op de vraag of Gibrail al dan niet deel uitmaakt van de stad Herat antwoordt u slechts dat u denkt van niet, al weet u het niet zeker (CGVS 7/5/2014 p.2). Nochtans wordt in de verklaring van de schooldirecteur expliciet melding gemaakt van wijk 12 van Herat stad. Daar men zou verwachten dat u een grote interesse heeft in de levensomstandigheden van uw gezin in Afghanistan en u geregeld met hen in contact staat, roept uw gebrekkige kennis over hun verblijfplaats ernstige vragen op over hun daadwerkelijke verblijf in Afghanistan.

Aan het einde van het gehoor roept u in dat u verwesterd bent en daardoor in de onmogelijkheid verkeert om een leven op te bouwen in Afghanistan. Uit uw dossier kunnen evenwel geen elementen afgeleid worden die op verwestering wijzen en evenmin worden die door u aangereikt. Uw verwijzing naar uw verblijf in Iran en België is onvoldoende om aan te tonen dat u door de Afghaanse bevolking in die mate als verwesterd zou worden aanzien dat u in Afghanistan uw leven niet zou kunnen heropbouwen (CGVS 7/5/2014 p.6). Integendeel, uzelf geeft aan dat het voor u gemakkelijk is werk te vinden in Afghanistan hetgeen uw hierboven vermelde these geheel tegensprekt (DVZ Verklaring 8/1/2014 p.4). Daarnaast stelt u dat u in België opkwam voor uw eigen rechten hetgeen volgens u duidelijk een blijk van verwestering is (CGVS 7/5/2014 p.6). Ook deze redenering kan niet gevolgd worden. Het opkomen voor iemands eigen belangen, kan geenszins afgedaan worden als een exclusief kenmerk van de Westerse samenleving. Het is aan de asielzoeker om zowel de gevreesde vervolging als de reden voor de gevreesde vervolging aan te tonen. Daar u nalaat om op aannemelijke wijze te staven dat u verwesterd bent en waarom verwestering voor u vervolging of ernstige schade zou opleveren bij terugkeer naar Afghanistan, maakt u allerminst uw beschermingsnood duidelijk.

Tenslotte maakt u aan het einde van het gehoor eveneens melding van psychologische problemen. U beweert medicatie te nemen die u geheugenproblemen bezorgen (CGVS 7/5/2014 p.6). U legt echter geen enkel medisch attest neer dat uw aanspraken op een psychologische aandoening ondersteunt. Aangezien uw verklaringen over psychologische problemen niet verder reiken dan blote beweringen kan er geen bewijswaarde aan worden gehecht. Daarbij dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker verwijst naar de film die door zijn vrouw werd doorgestuurd en waaruit blijkt dat zij duidelijk ietsels heeft als gevolg van mishandeling en meent dat indien men haar relaas niet zou geloven dan nog vaststaat dat zij mishandeling heeft ondergaan, dient te worden opgemerkt dat verzoeker hiermee volstrekt voorbijgaat aan de pertinente overwegingen in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat het daarenboven geenszins vaststaat dat zijn echtgenote enige mishandeling heeft ondergaan. Er kan niet worden uitgemaakt in welke omstandigheden de verwondingen werden opgelopen.

Verzoeker verwijst in onderhavig verzoekschrift naar het gegeven dat hij zich reeds 21 jaar buiten zijn land van herkomst bevindt, dat hij op veertienjarige leeftijd Afghanistan verliet en dat hij in het verleden een kindsoldaat was, dat zijn vrouw tekenen van mishandeling vertoont, dat hij weinig kennis heeft van zijn land van herkomst, hetgeen zijn integratie zal bemoeilijken en dat hij niet in zijn onderhoud zal kunnen voorzien. Deze algemene beweringen volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land

werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, mede gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke. In het kader van verzoekers vierde asielaanvraag vermeldde verzoeker overigens enkel zijn problemen met zijn schoonvader en stelde hij zelfs dat het voor hem gemakkelijk is om een job te vinden in Afghanistan (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 18, 19, 21). Verzoeker dient *in concreto* aannemelijk te maken dat hij in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Het is pas op het eind van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers raadsman erop wijst dat hij op veertienjarige leeftijd is vertrokken uit Afghanistan en als kindsoldaat heeft gewerkt en getraumatiseerd is door dit werk (stuk 7, gehoorverslag, p. 6). Verzoeker toont echter niet concreet aan dat hij in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat en dit omwille van de door zijn raadsman aangehaalde elementen. In onderhavig verzoekschrift herhaalt verzoeker deze elementen, maar brengt hij niets concreet aan dat erop wijst dat hij in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat hij in Afghanistan “een vreemde” is en dat hij op zevenjarige leeftijd Afghanistan verliet en dat in een dergelijk geval vervreemding van de nogal specifieke cultuur evident is, dient te worden opgemerkt dat er in verzoekers dossier geen elementen zijn die erop wijzen dat verzoeker dermate vervreemd is van de Afghaanse cultuur. Hoewel zijn raadsman tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat hij verwesterd is en daardoor in de onmogelijkheid verkeert om een leven op te bouwen in Afghanistan kon de commissaris-generaal terecht geen elementen afleiden die op verwestering wijzen en evenmin worden die door verzoeker aangereikt. Verzoekers verwijzing naar zijn verblijf in Iran en België is onvoldoende om aan te tonen dat hij door de Afghaanse bevolking in die mate als verwesterd zou worden aanzien dat hij in Afghanistan zijn leven niet zou kunnen heropbouwen (stuk 7, gehoorverslag, p. 6). Integendeel, verzoeker gaf zelf aan dat het voor hem gemakkelijk is werk te vinden in Afghanistan. Tijdens het gehoor stelde verzoekers raadsman ook dat hij in België opkwam voor zijn rechten (stuk 7, gehoorverslag, p. 6). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terecht vaststellen dat het opkomen voor iemands eigen belangen, geenszins afgedaan kan worden als een exclusief kenmerk van de westerse samenleving.

Waar verzoeker algemeen stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de Afghaanse dossiers rekening houdt met de integratie in België en verwestering, dient te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag individueel dient te worden behandeld.

Waar verzoeker stelt dat hij psychische problemen kent als gevolg van trauma's uit het verleden en verschillende kalmerings- en slaapmiddelen en antidepressiva neemt en stukken dienaangaande neerlegt, stelt de Raad vast dat verzoeker een medische steekkaart, waaruit blijkt dat verzoeker op bepaalde momenten medicatie voorgeschreven kreeg en medicatievoorschriften van februari 2013 en augustus 2012 neerlegt. Uit deze stukken blijkt echter geenszins dat verzoeker met psychische problemen kampt, noch dat verzoeker niet bij machte zou zijn om coherente verklaringen af te leggen.

Waar verzoeker verwijst naar de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan* van 2013 en een rapport “*Afghanistan: Researched and compiled by the Refugee Documentation Centre of Ireland on 12 September 2011*” waarin wordt verwezen naar “*men and boys of fighting age*” en gedwongen rekrutering onder meer van IDP's stelt de Raad vast dat een verwijzing naar informatie van algemene aard niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Waar verzoeker erop wijst dat hij een IDP zal zijn in Kabul, kwetsbaar is omdat hij al heel lang Afghanistan verlaten heeft en geen netwerk heeft dat hem kan ondersteunen, stelt de Raad vast dat dit slechts beweringen zijn. Verzoeker toont geenszins aan dat hij een kwetsbaar profiel heeft.

2.7. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.8. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn jeugd jaren reeds in Kabul verbleef, daar naar school ging en momenteel een volwassen man is die kan lezen en schrijven en het Dari machtig is, zoals ook blijkt uit zijn activiteit op facebook. Zijn vaardigheden breidde hij nog uit door een computercursus en cursus Engels (stuk 7, gehoorverslag, p. 5). Zelf geeft verzoeker aan dat hij geen geldproblemen heeft in Afghanistan en stelt hij dat het voor hem gemakkelijk is om werk te vinden in Afghanistan (verklaring meervoudige aanvraag, vraag 21). Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers asielmotieven wijst alles erop dat verzoeker op de familie van zijn echtgenote beroep kan doen in de stad Kabul. Daarnaast woont ook een vriend van verzoeker in Kabul, waarmee hij via facebook contact houdt (stuk 7, gehoorverslag, p. 6). Het gegeven dat hij niet zal kunnen integreren in Kabul en niet in zijn onderhoud zal kunnen voorzien is gelet op wat voorafgaat niet aannemelijk. Verzoeker brengt geen gegronde elementen aan die erop wijzen dat het feit dat hij lang uit Afghanistan is weggeweest, hierdoor weinig kennis heeft van Afghanistan en als kindsoldaat heeft gewerkt, enige hinderpaal zou kunnen vormen bij een vestiging in Kabul. Waar verzoeker nog aanhaalt dat hij in Afghanistan "een vreemde" is en dat hij op zevenjarige leeftijd Afghanistan verliet en dat in een dergelijk geval vervreemding van de nogal specifieke cultuur evident is, dient te worden herhaald dat er in verzoekers dossier geen elementen zijn die erop wijzen dat verzoeker dermate vervreemd is van de Afghaanse cultuur. Waar verzoeker citeert uit rapporten omtrent de situatie van IDP's, toont hij, mede gelet op wat voorafgaat, niet aan dat hij in een dergelijke situatie zal terechtkomen. Uit wat voorafgaat blijkt tevens dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen een kwetsbaar profiel te hebben. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Kabul - Stad*" van 30 april 2014) en aan de aanvullende nota (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Kabul - Stad*" van 26 september 2014), blijkt dat het totaal aantal incidenten in Kabul in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag". Ondanks een toename in het eerste kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen high profile doelwitten. Ook de UNHCR stelt in de *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013 dat de AGE's high profile attacks blijven uitvoeren in Kabul. Hiermee worden aanslagen bedoeld die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit hebben. Het betreft vaak zogenaamde 'complexe' aanslagen, die doelbewust en gecoördineerd zijn, uitgevoerd worden door meer dan één strijder en waarbij een zelfmoordaanslag wordt gepleegd in combinatie met minstens één andere aanvalstechniek. Het Amerikaanse ministerie van Defensie noemt

Kabul in een rapport uit juli 2013 één van de minst gewelddadige plaatsen in Afghanistan, waar sommige van de beste ANSF-eenheden de veiligheid voorzien. Gerenommeerde analisten komen tot dezelfde vaststelling dat Kabul stevig in handen is van de regering. Deze 'complexe' aanslagen worden meestal sterk gemediatiseerd en eerder dan het verkrijgen van controle over de stad is de opzet ervan de weerslag bij de publieke opinie. De bedoeling van deze aanslagen is de perceptie creëren van een onstabiele en kwetsbare stad. De frequentie en de daadwerkelijke impact van dergelijke aanslagen staat niet in verhouding met de media-aandacht die zij opeisen. Betreffende de periode van augustus 2013 tot april 2014 valt aan te stippen dat alle aanslagen hetzij een high profile als doelwit hadden, hetzij leger of politie. Afghaanse burgers die om het leven komen zijn meestal omstaanders. Opvallend zijn de aanvallen op civiele doelwitten waar bij uitstek westerlingen vertoeven. Met uitzondering van één aanslag op een sjitisch centrum kan geen van de AGE-acties tussen september 2013 en april 2014 gecatalogeerd worden als een specifieke aanslag op een louter civiel Afghaans doelwit. De Taliban had aangekondigd de Afghaanse presidentsverkiezingen met geweld te zullen verstoren. In maart werden verschillende aanslagen gepleegd in Kabul. Het is echter opvallend dat sinds begin april het geweld wat geluwd lijkt. Op de dag van de eerste ronde van de presidentsverkiezingen, 5 april 2014, werden geen zware gewelddaden gepleegd in het land. Ook in Kabul bleef alles relatief rustig in de maanden na de eerste verkiezingsronde. In de aanloop van de tweede verkiezingsronde werd een zware aanslag gepleegd op het campagnekonvooi van kandidaat Abdullah. Ondanks deze aanslag en de verplichte verlofdagen voor scholen, universiteiten en sommige overheidsdiensten, bleef de bevolking van Kabul, in aanloop naar de verkiezingen, maar ook op verkiezingsdag zelf, in grote getale de straat op gaan. Op de dag van de tweede verkiezingsronde, 14 juni 2014, waren er enkele ontploffingen bij het openen van de stembureaus in de ochtend, maar zonder veel erg. In de maanden juli en augustus 2014 veranderde het relatief rustige patroon drastisch. De hele zomer lang werd Kabul opgeschrikt door aanslagen. Deze voor Kabul erg gewelddadige zomer staat in schril contrast met de zomers van 2012 en 2013, waarbij er amper aanslagen waren in de zomermaanden. Opvallend zijn het groot aantal aanslagen met zogenaamde 'magnetic IED's' en de herhaalde aanvallen op de luchthaven. 'Magnetic IED's' zijn zelfgemaakte springtuigen die door middel van magneten op voertuigen van veelal de ANSF worden geplaatst en van op afstand tot ontploffen kunnen worden gebracht. De Raad stelt vast dat uit de informatie die aan de aanvullende nota werd toegevoegd opgesomde incidenten blijkt dat ook de incidenten in deze periode gericht zijn tegen high profile doelwitten, zoals politie, leger en (het militaire gedeelte van) de luchthaven van Kabul. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Na een uitgebreide analyse van de tweewekelijkse ANSO berichten bleken deze operaties hoofdzakelijk arrestaties van vermeende opstandelingen, wapen- en explosievondsten. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Ook in 2014 kwamen de ANSF herhaaldelijk in het nieuws wanneer zij een aanslag verijdelden. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal ontvoeringen van rijke Afghanen bereikte een 'alarming niveau'. In mei 2014 waarschuwde de minister van Binnenlandse Zaken voor een herschikking aan de top van de politie als er geen resultaten werden geboekt in de strijd tegen de misdaad. Hij verklaarde voor het parlement dat in sommige wijken van Kabul het aantal overvallen op wagens sterk gestegen was. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, in de context van aanslagen op voertuigen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier en de verweernota, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker verwijst naar de situatie in de provincie Kabul en naar algemene rapporten, doet hij geen afbreuk aan de specifieke vaststellingen met betrekking tot de hoofdstad Kabul.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF